

продаватъ. Като се срѣщатъ съ тогозъ, съ оногозъ, отъ дума на дума научаватъ се, въ еди-кое си консулство има единъ българинъ, Бѣлокровски, наредъ съ консула. Врѣщатъ се търговцитѣ въ България, ходятъ по селата и събиратъ овни, па тукъ приказка, тамъ приказка, и въ България се разчува, че въ еди-кое си консулато въ Цариградъ има българинъ, Бѣлокровски, наредъ съ консула. Разчува се и въ дѣдо Петковото село. „Кой ще бжде този Бѣлокровски? А бре селяни, да не е на дѣда Петка Бѣкокръвчанина дѣтето бре?“ Питатъ дѣда Петка: „А бре дѣдо Петко, дѣ е твойтъ синъ сега?“ — „Охъ, не зная, дѣдовото, не зная; писа ми едно врѣме, писа, па прѣстана; за консулъ се учеше, ама живъ ли е, умрѣлъ ли е, не зная“. — „Живъ е дѣдо Петко, живъ е. Въ еди кое консулато въ Цариградъ билъ, наредъ съ консула“. „Истина ли е бре, селяни?“ — „Истина, дѣдо Петко!“

Продаде дѣдо Петко една нивица, взе нѣкоя пара, нарами една торба съ хлѣбъ, хвана тоягата и „Сбогомъ, жено! — Прощавайте, селяни!“ — Сбогомъ, мжжо! — На добъръ часъ, дѣдо Петко! — и замина за Цариградъ. . . Прѣгърбенъ отъ трудове и неволи, прѣгърбенъ отъ старини, крачи дѣдо Петко къмъ . . . Цариградъ!. . . Стига Габрово, заминава го, поемва Балкана . . . Охъ, чедо! мило си, чедо! . . . Прѣвалява върха св. Никола, минува Шипка, Казанлъкъ, Загора. . . Спира се, почива. похапва, поспива и пакъ закрачва. . . „Далечъ ли е, чичо, Цариградъ?“ попита дѣдо Петко работнитѣ селяни. „Далечъ е, дѣдо, далечъ е! — Ами за какво си се накаралъ чакъ до Цариградъ, дѣдо?“ „Синъ имамъ тамъ, дѣдовото, синъ, барабаръ съ консула е тамъ въ консулатото!...“ Стига дѣдо